

Maja Vidmar
KAKO SE ZALJUBIŠ

Kako se zaljubiš

Kako se lahko
zaljubiš v
svojo hčerko?

Samo zagledaš
jo, ko se razživi
po sobi gola
med obleko in
obleko in popek
na njeni koži
zasije in ne moreš
več dihati od
njene svobode.
Takrat uporabiš
vse tehnike
neopaznega
izginotja, da je
ne bi, tako cele,
zaskrbelo, da
mama joče.

Kako se lahko
zaljubiš v
svojega sina?

Samo spomniš
se, in spet se
spomniš, kako
so te dihala
njegova usta,
kako te je videla
sinja beločnica
njegovega zaupanja
in kako si morala
zakrivati njegov
sijoči obraz.
In če zdržiš
ta spomin,
če preživiš,
te postane sram te
skromne zaljubljenosti
v svojega sina.

Ko se zaljubiš
v svojo sestro,
v Ameriki
zraste drevo,
ki pozna
vajina rojstva.
Ko prvi in
zadnji krajec
v polovicah
obhajata svet,
se rdeče lubje,
rdeče veje in
turkizno listje
odtisnejo v
mehki vosek
vajinih mesecev.
Ni ti treba
v Ameriko.
Veš.

Ko se zaljubiš
v svojega brata,
ugotoviš, da
nimaš brata,
in ga začneš
povsod iskati.
Celo na dolga
potovanja se
odpravljaš,
preoblečena
v najstarejšega,
srednjega in
najmlajšega sina.
Včasih sama,
včasih v troje
na vsaki poti, na
vsakem sprehodu,
na vsakem koraku
od šole do doma
iščeš svojega
brata. Ko ga
najdeš, si
na varnem
za zmeraj.

Ko se zaljubiš
v svojo preteklost,
se v tebi rodi
starec, ki se mu
tresejo tvoje roke,
ki ga bolijo tvoje
noge in težko
vstaja iz tvoje
postelje. Včasih
si malo nestrpna
do nadležnega
gosta, toda nič ne
ustavi zaljubljene
ženske. In ko se
ljubi tega zave,
izgine kot knjiga
med knjigami.
Stoletja se je
nihče ne dotakne,
le zrak ji suši
zaobljeni hrbet,
dokler ne zagori
v požaru, ki ga
pomnijo še
tisočletja.

Zaljubljena v svojo
prihodnost,
sem se vedno bala,
da me bodo nekoč
odkrili, da pasem
incestne sanje.
V resnici se ni
nikoli nič takega
zgodilo med nama,
čeprav se je zdelo,
da je napetost
vzajemna kakor
razlika v starosti.
Samo nova ljubezen
pozdravi staro, si
stalno ponavljam,
ko v tehle trenutkih
izbiram lečo iz
pepela. Zrno za
zrnom, za zrnom, za
zrnom ...

Ko se zaljubiš
v svojo mamo,
ona spet bedi,
ko bi morala
spati, zato
postaneš njena
mama in upaš,
da se bo
končno naspala.

Ko se zaljubiš
v svojega očeta,
mu še vedno
ni jasno, da
je tvoja največja
ljubezen.

Rodila sem se.
Kako težko je to
priznati. Koliko
nadvse domiselnih
načinov, da skrijem
svoje rojstvo, sem
dognala. Kot da je
to moje edino delo,
moja edina skrb.
Koliko sramu, ko
sem ga skrivala za
tančice suženjskih
tkanj, koliko
strahu, koliko strahu,
da bom razkrita.

Zaljubljena
na stara leta,
nezaupljiva do
znanih besed in
pozabljenih dotikov,
sva legla na
spuščeni pajčolan.
Zaljubljenost naju
je rešila, mene

in moje rojstvo.
Zdaj naju novo
telo ves čas
zadržuje na robu
vznesenosti
in joka.

Kako se lahko zaljubiš
v moškega, ki
te ljubi?

Samo odpustiš mu,
da je tako slabo
izbral.

Kako se lahko
zaljubiš v svojo
smrt?

Nežno olupiš svoje
ustnice, ličnice in
nosni hrustanec
z obraza. Ko
ti izpadajo zobje,
žaluješ za vsakim
posebej, in ko živi
jezik zdrsne skozi
spodnjo čeljust,
ga ljubeče
prestrežeš. Zdaj
ti je lažje, toda
dokler ne odložiš oči,
te moti barva
kotalečih se pomaranč
in občutek čudeža
v zaporedju njihovih
trkov. Istočasno ti
dela težave drugi stavek
sedme simfonije
in predvsem strah,

da ne znaš prepoznati
tišine. Tišina začne
naštevati vse,
ki jih varaš s svojo
novo zaljubljenostjo,
in ko te oblije toplota
njihovih dotikov, začneš
trepetati. Ne s telesom,
s svojim trepetom trepečeš,
kakor da bi trepetala
večnost. Trepetajoča
se nenadoma spomniš
besed, katerihkoli
besed ali tistih,
da nihče ne postane
boljši samo zato,
ker je umrl. Potem
se umirjaš in celo
obmiruješ v zavesti,
da si ne boš
odpočila nikoli.

Ko se zaljubiš
v svojega psa,
obuješ njegove
rumene tačke
in z njegovim
hitrim srcem
stečeš od
prijatelja do
prijatelja, od
sosedu do
sosedu, od
neznanca k
neznancu.
Ko narišeš
sliko vseh
njegovih poti,
lahko položiš
utrujeno glavo
na predpražnik
zaceljenega sveta.

Ko se zaljubiš
v žensko, ki
sodi, da sta
tvoj in njen
delež krivična,
ju samo zamenjaš.
Tiho vstopaš
v njena zapuščena
telesa, tiho
jočeš njene izjokane
solze in jo
tolažiš, če ona
za hip okusi
tvoje.

Kako se zaljubiš
v človeka?

Gledaš ga in gledaš,
motriš ga skozi leta
in dneve, podnevi in
ponoči, skozi rojstva
in skozi mrtve,
umrle in pobite,
skozi moške in
ženske, skozi otroke,
skozi otroke,
skozi dež in skozi
kamne gledaš.
Gledaš. Tudi ko
tvoje oči prenehajo
gledati, gledaš.